

Η παρέα με τους
οποίους ξεκίνησα
για Μύτικα

Την βραδιά εκείνη διανυκτερεύσαμε στο καταφύγιο περίπου 120 άτομα. Γρήγορα γνωρίστηκα με αρκετούς Έλληνες και πιάσαμε συζήτηση μέχρι της μίας το πρωί. Επίκεντρο των συζητήσεων ήταν πάντα «Ο Όλυμπος» και απ' ότι θυμάμαι μεταξύ άλλων είπαμε ότι η λέξη Όλυμπος σημαίνει ολόλαμπρος, ολόλαμπής, ολόλευκος, ότι είναι το υψηλότερο βουνό της Ελλάδος και η ψηλότερη κορυφή του είναι ο Μύτικας σε υψόμετρο 2918μ., όπου οι αρχαίοι Έλληνες είχαν τοποθετήσει την κατοικία των Δώδεκα «Ολύμπιων» Θεών τους.

Ο ορεινός όγκος του Ολύμπου βρίσκεται στο μέσον περίπου της Ηπειρωτικής Ελλάδας. Μέσα στο δρυμό υπάρχουν ορισμένοι δρόμοι και αρκετά μονοπάτια που δίνουν την ευκαιρία στον επισκέπτη

την κορυφή και να με χαιρετούν (τους οποίους είχα γνωρίσει από στην ανάβαση της προηγούμενης μέρας προς καταφύγιο) τους ανταπέδωσα την χαιρετούρα και σκέφτηκα: «εδώ τα κατάφεραν αυτοί γιατί όχι εγώ;» (η γυναίκα του ήταν λιγάκι υπέρβαρη 120 κιλά περίπου και ηλικίας 60 ετών).

Ντροπιάστηκα για τις προηγούμενες δειλές σκέψεις που έκανα και ξεκίνησα το σκαρφάλωμα προς στον Μύτικα με χέρια και πόδια και πολλές φορές και με τα οπίσθια.

Τελικά δεν ήταν τόσο δύσκολο όσο φαινόταν, τα κατάφερα να ανέβω στον Μύτικα και να υπογράψω στο βιβλίο που υπάρχει εκεί και να βγάλω φωτογραφίες αγκαλιά με την Ελληνική και Ολυμπιακή σημαία.

ότι δύσκολα μπορούν να συγκριθούν με το μάτι οι δυο κορυφές.

Ο Μύτικας είναι επίσης γνωστός ως θρόνος του Δία, ενώ το στεφάνι ως κατοικία των Θεών. Παρά το γεγονός πως ο Μύτικας είναι υψηλότερος η ανάβαση προς αυτόν είναι πιο εύκολη από την ανάβαση στο Στεφάνι, που απαιτεί αναρριχητική εμπειρία.

Ο δρόμος της επιστροφής μπορεί να ήταν πιο ξεκούρατος λόγω κατηφόρας αλλά κρύβει αρκετούς κινδύνους μην πατήσεις καμιά πέτρα και αυτή κυλήσει και σκοτώσεις τον μπροστινό σου. Δεν ακολουθήσαμε την ίδια διαδρομή στο κατέβασμα αντί από την «Σκάλα» πήγαμε από την «Κακόσκαλα» πιο γρήγορα μεν αλλά πιο επικίνδυνη. Στην μέση της διαδρομής μας πιάνει και μια ομίχλη που μετά δυσκολίας βλέπαμε ο ένας τον άλλο και μισή ώρα πριν φτάσουμε μας πιάνει και βροχή και μετά χαλάζι οπότε αρχίζουμε να τρέχουμε προς το καταφύγιο για να γλιτώσουμε τα χειρότερα. Φτάσαμε μούσκεμα και κρύωνα σαν γύφτος.

Έτσι αναγκάστηκα λόγω βροχής να μείνω μια ακόμα βραδιά στο καταφύγιο και την άλλη μέρα το πρωί ξεκίνησα το κατέβασμα για Πριόνια. Δυστυχώς όμως το κατέβασμα ήταν πιο δύσκολο, διότι τα πόδια μου ήσαν πιασμένα και δύσκολα τα κατάφερα να περπατώ. Είναι αυτό που λένε «η κατηφόρα σε σκοτώνει»

Μετά από 3 ½ ώρες έφτασα στα Πριόνια όπου ο φίλος ο Λευτέρης με περίμενε και επιστρέψαμε στο σπίτι του στην Κατερίνη.

Η επίσκεψή μου στον Όλυμπο, ήταν ομολογουμένως μια εμπειρία που θα

μου μείνει αξέχαστη... Παράλληλα, οι «εικόνες» που είχα την τύχη να δω από την περιήγησή μου μέχρι την κορυφή του (Μύτικας-2.918 μ.) εκεί που οι αρχαίοι Έλληνες είχαν τοποθετήσει την κατοικία των Δώδεκα «Ολύμπιων» Θεών τους, έχουν αποτυπωθεί για πάντα στη θύμησή μου...

Εν κατακλείδι, μια συμβουλή: Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος φυσιολόγος για να επισκεφθεί τον Όλυμπο... Μια απόφαση είναι, να ξεκολλήσετε από την τηλεόραση, το φαγητό, την καλοπέραση, την πολυτέλεια και να κάνετε κάτι που θα βοηθήσει τη ψυχή και το σώμα σας. Γι' αυτό σας παροτρύνω, την επόμενη φορά που θα βρεθείτε στην ιδιαίτερή μας πατρίδα, να προγραμματίσετε μια επίσκεψη για να γνωρίσετε από κοντά τη γοητεία της φύσης του Ολύμπου ή κάποιο άλλο βουνό, διότι στην Ελλάδα υπάρχουν και σε άλλα μέρη βουνά με την ονομασία Όλυμπος, όπως στην Εύβοια, στη Λέσβο, στην Ολυμπία, στην Κάρπαθο, στην Σκύρο, στην Λακωνία, στην Κύπρο, στον Άρη κ.α

Είναι όντως ένα επίτευγμα που θα σας αφήσει για πάντα την γλυκιά γεύση της χαράς και ικανοποίησης ότι και σεις- όπως χιλιάδες άλλα άτομα κάθε χρόνο- καταφέρατε να κατακτήσετε τις κορυφές του ψηλότερου και ξακουστού ανά την υφήλιο, βουνού της Ελλάδος!

Το 1938 ο Όλυμπος έγινε Εθνικός Δρυμός. Πολλές απόπειρες έγιναν για την κατάκτηση της ψηλότερης κορυφής του Ολύμπου, του Μύτικα, με την πιο ενδιαφέρουσα από Ελληνικής πλευράς αυτή που έγινε από δύο Ελβετούς, τους Frederic Boissonnas και Daniel Baud-Bovy με οδηγό τον κυνηγό και ορειβάτη Χρήστο Κάκαλο, οι οποίοι κατόρθωσαν μετά από περιπλάνηση πέντε ημερών να ανέβουν στον Μύτικα στις 2 Αυγούστου του 1913.

να ζήσει από κοντά την ποικιλότητα της βλάστησης και του τοπίου.

Αφού κοιμήθηκα ψόφιος από την κόπωση, με δυο μάλλινες κουβέρτες για σκεπάσματα, ξύπνησα την άλλη μέρα- Κυριακή 10 Αυγούστου 2008- στις 6.30 το πρωί ανανεωμένος και αποφασισμένος να συνεχίσω για το δεύτερο σκέλος της ανάβασης προς Μύτικα την υψηλότερη κορυφή του Ολύμπου.

Αυτή την φορά δεν ήμουν μόνος, ξεκίνησαμε κατά της 7 το πρωί, μαζί με μια οικογένεια από τις Σέρρες και με τον Γιώργο έναν έμπειρο ορειβάτη, πήραμε την διαδρομή από «Σκάλα». Ο Όλυμπος από εδώ και απάνω είναι γυμνός από δένδρα και ο ήλιος μας κτυπάει κατακέφαλα, το μονοπάτι ανηφορικό και αν δεν είχα τα μπαστούνια «buitons» που με βοηθούσαν στην ανηφόρα, δύσκολα θα τα κατάφερα, διότι η διαδρομή αυτή είναι πιο ανηφορική και κάθε λίγο σταματάς να ξελαχανιάσεις.

Τελικά το μονοπάτι της Σκάλας σταματά και στα δεξιά σου απλώνεται μια βραχώδης και απόκρημνη περιοχή που πρέπει να την σκαρφαλώσεις για να φτάσεις στην κορυφή που εκτείνεται γύρω στα 600 μέτρα.

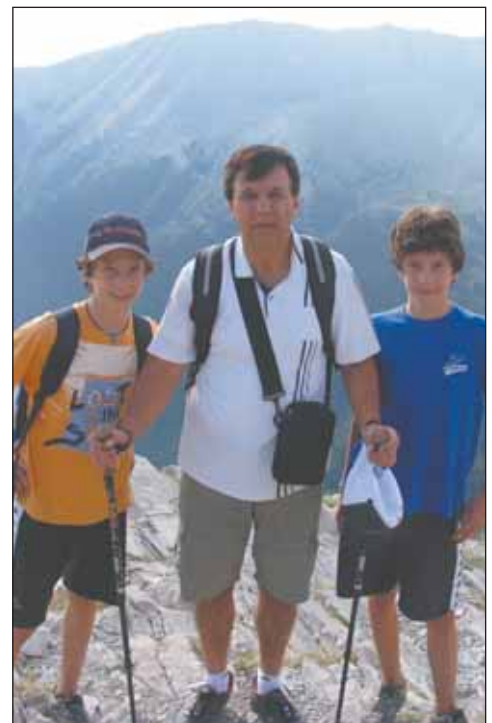
Φτάνοντας εκεί με την ψυχή στο στόμα είπα μέσα μου, «δικέ μου μέχρι εδώ ήταν, δεν είσαι για παραπέρα», και τότε μπροστά μου βλέπω τον Σέρβο και την γυναίκα του να κατεβαίνουν από

Τα συναισθήματα πολλά αλλά η κόπωση δεν σε αφήνει να το χαρείς όσο θα έπρεπε, αφού αμέσως μετά σκέπτεσαι την επιστροφή η οποία είναι και πιο επικίνδυνη.

Ο Μύτικας είναι μια καμπύλη κορυφή, και μαζί με το Στεφάνι, την δεύτερη ψηλότερη κορυφή, σχηματίζουν τις δυο πλευρές ενός τριγώνου. Αυτό σημαίνει

Μια άλλη παρέα
Ελλήνων.

Μαζί με δυο πιτσιρικάδες